

Arrest

nr. 249 479 van 22 februari 2021
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoekster), verzoekster in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoekster), verzoekster in de zaak nr. X (hierna: derde verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 29 mei 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 5 juni 2019 om internationale bescherming. Op 15 juni 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de

thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder E. (...), uw zus N. (...) en haar dochter V. (...) en partner M. (...), en met uw broers C. (...) en J. (...) in Altavista, gelegen in de staat San Salvador.

Sinds 21 juli 2015 had u een relatie met C. (...), de zoon van politieagente P. O. (...). Gedurende de jaren van jullie relatie zagen jullie mekaar enkel in het huis van uw zus in Santa Tecla, in zijn huis of op de plek waar jullie studeerden. Wanneer jullie naar buiten gingen zorgden jullie ervoor dat er altijd minstens nog een derde lid van de familie bij was. Op zaterdag 30 maart bent u op uitstap gegaan naar Suchitoto met C. (...) en zijn familie. Jullie keerden die dag terug in een auto die er uit zag als een privéwagen, maar eigenlijk van de politie was. Bij terugkeer zetten zij u af vlakbij het winkelcentrum in Altavista. Om naar uw huis te gaan moest u door het winkelcentrum wandelen. Toen u de eerste poort van het winkelcentrum verliet, merkte u dat u gevolgd werd door twee agenten. Op het moment dat u door de tweede poort stapte, dat op nog geen twee blokken is verwijderd van uw huis, benaderde één van die agenten u en zei hij 'doe de groeten aan jefecita O. (...)'. U schrok even maar schonk er verder geen aandacht aan en stapte door naar huis. Diezelfde avond werd er op jullie deur geklopt. Uw moeder deed open en zag twee mannen in het zwart gekleed en volledig bedekt; enkel hun ogen waren zichtbaar. Ze hadden vuurwapens vast. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze niet mocht roepen, aangezien ze haar in dat geval de mond zouden snoeren. Daarop gaven ze uw moeder een gsm en zeiden ze dat iemand haar ging vertellen wat zij van jullie verwachtten. De man aan de telefoon stelde zich voor als de baas van de bende 18 en zei dat ze te weten waren gekomen dat u een relatie had met de zoon van baas O. (...). Ze zouden het risico niet lopen dat u en uw familie op die manier informatie over hen aan hem en O. (...) zouden doorspelen, aangezien jullie hun gezichten en namen al kenden. De man aan de lijn zei tegen uw moeder dat hij wilde dat zij en haar familie zouden vertrekken en dat hij jullie nooit meer terug wilde zien. Verder zei hij dat de twee mannen voor haar de toestemming hadden om jullie neer te schieten, dus dat jullie zonder een woord te zeggen zouden moeten vertrekken. Indien jullie niet zouden gehoorzamen, zou de eerste die spreekt worden doorboord met achttien kogels. Hij liet uw moeder eveneens weten dat ze wisten waar jullie allemaal werkten en studeerden. Het gesprek werd beëindigd en de twee gewapende mannen namen de gsm weer van uw moeder af. Terwijl dit aan het gebeuren was aan de voordeur zaten u, C. (...) en M. (...) op de koer van jullie huis. N. (...) en V. (...) bevonden zich op dat moment in de slaapkamer en hoorden jullie niet. Niemand in huis had door wat er gaande was tot uw moeder naar binnen ging en iedereen beval om snel enkel de nodige spullen te pakken en zo snel mogelijk samen te vertrekken uit het huis. Toen jullie vroegen aan jullie moeder wat er scheelde, antwoordde zij dat jullie snel weg moesten aangezien ze jullie anders zouden vermoorden. Jullie stelden verder geen vragen meer. N. (...) belde twee taxi chauffeurs die ze kende van het werk om te vragen of zij jullie konden komen halen. Jullie grepen wat kledij en enkele documenten en binnen de 25 minuten waren de taxi's er en vertrokken jullie. U zat in de taxi met uw moeder en C. (...) en in de andere taxi zaten N. (...), V. (...) en M. (...). Uw moeder besloot om naar Santa Tecla te gaan, waar uw zus D. (...) woont. Tijdens de taxirit werd er niet gepraat over de reden van jullie plotse en onmiddellijke vertrek. Onderweg stopten jullie slechts even om water te kopen voor jullie moeder met wie het niet goed ging. Jullie zetten jullie rit verder en na ongeveer twee uur kwamen jullie onaangekondigd aan bij D. (...) thuis, die verschoot om jullie te zien. Eenmaal aangekomen bij D. (...), vertelde uw moeder welk scenario zich had voorgedaan bij de voordeur. D. (...) belde uw broer J. (...), die op dat moment aan het werken was, om hem te vertellen wat er was gebeurd en te zeggen dat hij niet meer naar huis in de kolonie mocht gaan. J. (...) is sinds die dag niet meer teruggekeerd naar de kolonie en slaapt nu nog steeds afwisselend op het werk, bij D. (...) en bij een andere vriend. U belde daarop met C. (...) en vertelde hem wat er was gebeurd en suggereerde dat het misschien beter was dat jullie geen contact meer zouden hebben met elkaar. De maandag volgend op het incident, ging iedereen terug werken behalve u en C. (...). Jullie bleven zo goed als altijd binnen. Zo leefden jullie allemaal samen gedurende twee maanden bij D. (...) en besloten jullie daarna om met al diegenen die rechtstreeks bedreigd waren geweest het land te verlaten. J. (...), die overigens ook tot de familie behoort, kon niet mee vluchten aangezien hij een lening was aangegaan om jullie vertrek te financieren. Hij is die lening tot op de dag van vandaag nog steeds aan het afbetalen en dit weerhoudt hem om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 28 mei 2019 uit El Salvador en kwamen op 29 mei 2019 aan in België. Op 5 juni 2019 diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, een zakenkaartje van uw werk en een brief van uw werk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen blijkt dat leden van de bende 18 jullie uit jullie huis hebben verdreven, omdat u een relatie had met C. (...), de zoon van politieagente O. (...). Op een avond belden twee bendeleden bij jullie aan en gaven uw moeder een gsm waarmee ze met de baas van de bende 18 moest praten. Hij vertelde haar dat hij het risico niet zou nemen dat jullie informatie zouden doorspelen aan de O. (...)'s en eiste dat jullie zonder tegenwoord jullie huis onmiddellijk zouden verlaten. Indien jullie niet zouden gehoorzamen, hadden de twee bendeleden aan de deur de toestemming om te schieten. (CGVS (...) p. 6). Nadat jullie jullie spullen hadden gepakt en waren vertrokken, kwamen jullie een tweetal uur later aan bij uw zus D. (...) die in Santa Tecla woont. Eenmaal uw moeder had uitgelegd wat er was gebeurd, belde u naar C. (...) om hem ook in te lichten (CGVS (...) p. 6).

Uw verklaringen over uw belevenissen vanaf het moment dat de bendeleden aanklopten en uw moeder open deed, zijn weinig doorleefd. Gevraagd wat er die avond op 30 maart allemaal gebeurd is begint u het relaas vanuit het standpunt van uw moeder. U wordt vervolgens gevraagd te vertellen vanuit uw eigen ervaringen wat u zelf allemaal gezien en meegemaakt heeft waarop u vreemd genoeg zegt dat u niets gehoord heeft en dat ze het jullie heeft verteld wanneer jullie bij uw zus aankwamen. U wordt

nogmaals aangespoord te vertellen wat u zelf allemaal heeft gezien en meegemaakt die avond waarop u zegt dat u hen hoorde binnenkomen, dat uw moeder vervolgens zei dat jullie weg moesten omdat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie jullie belangrijkste spullen moesten meenemen, en dat jullie vervolgens naar uw zus gingen waar ze alles heeft verteld. Omdat dit een zeer beknopt relaas is van die bewuste avond wordt u gevraagd in detail te beschrijven wat u ziet, hoort en meemaakt vanaf het moment dat er op de deur wordt geklopt maar u herhaalt vreemd genoeg louter tot driemaal toe dat u niets heeft gezien en dat u enkel weet wat uw moeder u heeft verteld (CGVS, p. 8). U wordt nogmaals aangespoord vanuit uw eigen ervaring alles te vertellen wat u heeft ervaren die avond vanaf het moment dat er op de deur wordt geklopt maar u blijft louter herhalen dat u niets heeft gehoord omdat u achteraan zat (CGVS, p. 8 en 9). U wordt er uiteindelijk op gewezen dat, zelfs indien u niet heeft gezien wat uw moeder heeft meegemaakt aan voordeur, u toch wel zelf deze avond heeft beleefd vanuit uw eigen ervaringen en gevraagd hierover te vertellen maar u herhaalt nogmaals louter dat u niets heeft gezien en dat u pas later hoorde wat er was gebeurd en dat jullie vervolgens zijn weggegaan (CGVS, p. 9). Dat u, ondanks voortdurende aansporingen om over uw eigen ervaringen die avond te vertellen, louter blijft volhouden dat u niets heeft gezien of gehoord maakt uw verklaringen zeer weinig doorleefd. Dit valt bovendien ook moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u hen wel degelijk hoorde binnenkomen (CGVS, p. 8).

Pas wanneer u verschillende specifieke vragen worden gesteld, geeft u min of meer een duidelijk – zij het oppervlakkig – overzicht van uw eigen ervaringen. Zo wordt u gevraagd of u gehoord heeft dat er werd aangeklopt, waarop u bevestigend antwoordt. Vervolgens wordt u aangemoedigd om te vertellen wat er verder gebeurde. U zegt slechts kort dat uw moeder ging open doen en dat uzelf, uw broer en schoonbroer in een deel achterin het huis zaten en dat uw zus met haar dochter in de kamer was. Wanneer u wordt gevraagd om verder te vertellen, zegt u slechts dat uw moeder het huis is binnengekomen en heeft gezegd dat ze jullie willen vermoorden, dat jullie weg moeten en jullie spullen moeten pakken. U zegt dat uw zus toen twee taxi's heeft gebeld. Wanneer u tot drie maal toe wordt gevraagd dat gesprek met uw moeder te beschrijven, herhaalt u de laatste keer slechts hetgeen u eerder zei, zonder verdere inhoudelijke details (CGVS p. 9). Het valt op dat een meer dan slechts oppervlakkige en weinig gedetailleerde beschrijving van de gebeurtenissen u zeer moeizaam valt, ondanks dat u wel degelijk werd aangemoedigd dit te doen. U slaagt er niet in om het gebeuren op een doorleefde manier vanuit uw eigen perspectief te schetsen.

Bovendien is het opvallend dat u zegt dat u hoorde dat de bendeleden zijn binnen gekomen in huis, terwijl uw moeder zegt dat ze buiten zijn gebleven (CGVS p. 8 en CGVS (...) p. 13).

Vervolgens is het vreemd dat uw moeder geen uitleg gaf over de reden waarom jullie plots werden bedreigd (CGVS (...), p. 13). Gevraagd wat zij jullie uitlegde wanneer ze met de boodschap kwam dat jullie weg moesten zegt ze: "niets, enkel we zijn weg, niets anders" (CGVS (...), p. 13). Gevraagd waarom ze niets uitlegde over de reden waarom jullie plots moesten vertrekken zegt uw moeder dat er geen tijd was (CGVS (...), p. 13). Erop gewezen dat jullie nog een vijftiengtal minuten thuis waren zegt ze opnieuw louter dat ze niet rustig de tijd kon nemen en dat ze wilde dat iedereen zijn spullen had (CGVS (...), p. 13). Op de vraag of jullie haar niet vroegen waarom jullie plots moesten vertrekken zegt ze: "nee, enkel dat is het enige dat ik heb gezegd, en ze gehoorzaamden mij want ze weten ook dat die bendes niet liegen, er niet mee spelen". Gevraagd waarom jullie dan niet vroegen wat er aan de hand was zegt ze opnieuw dat er geen tijd was. Ze voegt verder toe dat het haar ook niet lukte om tot rust te komen en het uit te leggen (CGVS (...), p. 14). Zelf verklaart u over de reden waarom niemand vroeg waarom jullie plots moesten vertrekken dat het allemaal op instinct was en dat jullie deden wat er gevraagd werd (CGVS, p. 9). Gevraagd of er dan niemand van jullie wilde weten waarom jullie ze hals over kop moesten vertrekken zegt u van wel maar dat uw moeder op dat moment niet kon praten en dat ze erg nerveus was (CGVS, p. 9). Dit is weinig overtuigend, zeker gezien uw moeder het voornamelijk heeft over het gebrek aan tijd.

Ook gedurende meer dan twee uur in de taxi vroeg geen één van jullie aan uw moeder wat er was gebeurd en waarom jullie plots bedreigd werden, noch lichtte zij jullie op eigen initiatief verder in (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom dit zo is, zegt u dat jullie gewoon weg wilden en dat op dat moment uw moeder niet kon antwoorden op een vraag, waarna u toevoegt het niet te weten (CGVS p. 10). De maatregelen die jullie echter op dat moment moesten nemen waren drastisch, het lijkt dan ook redelijk dat jullie jullie op een gegeven moment zouden proberen informeren over ten minste de geringste achtergrondinformatie of de reden van jullie vlucht.

Behalve naar de taxidienst hebben jullie ook met niemand anders meer gebeld thuis (CGVS, p. 9). Het is vreemd dat niemand uw zus inlichtte over het feit dat jullie onderweg waren naar haar omdat jullie allen met de dood bedreigd werden. Ook tijdens de twee uur durende taxirit hebben jullie uw zus niet gebeld (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd waarom niemand naar D. (...) heeft gebeld om haar te verwittigen dat jullie kwaoen, antwoordt u slechts vaag dat jullie niet wilden dat het slechter ging, dat er iets ergers zou gebeuren en dat het niet het geschikte moment was om naar haar te bellen (CGVS p. 10).

Uw verklaringen en die van uw moeder over het incident zelf en jullie daarop volgende vlucht zijn vaag en weinig doorleefd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er ondertussen bijna een jaar voorbij is sinds het incident, en u heeft nog geen enkele keer op geen enkele manier contact gehad met C. (...) of zijn familie (CGVS p. 6 en 7). Uw familie heeft sinds het incident evenmin nog contact gehad met hen (CGVS (...) p. 17 en 18).

Jullie hadden een relatie van bijna vier jaar op het moment van de feiten. Jullie zagen mekaar regelmatig ofwel bij hem thuis, ofwel bij uw zus D. (...) thuis, ofwel op de plek waar jullie studeerden. U was uitgenodigd en aanwezig op zijn familiefeesten en eveneens uw familie was aanwezig op familiefeestjes, bijna altijd op kerst en op verjaardagen (CGVS (...) p. 10). Dat noch u, noch iemand anders van uw familie ooit nog contact zou hebben gehad met C. (...) of zijn familie, om bijvoorbeeld de situatie te bespreken of raad of hulp te vragen, is weinig aannemelijk. Uw verklaringen over de manier waarop werd besloten dat jullie geen contact meer zouden hebben zijn bovendien weinig coherent.

Zo geeft u verschillende verklaringen over het gedrag en de uitspraken van P. O. (...), als zijnde een feit. U zegt dat zij diegene was die zei dat het beter was voor iedereen om niet meer te spreken met elkaar. U herhaalt nogmaals dat P. (...), net zoals u, ook zei dat het beter was om niet meer te spreken omdat ze wist dat het onveilig was. Wanneer u echter wordt gevraagd of u met haar hebt gesproken, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 7). Wanneer u dan wordt gevraagd hoe u weet dat ze dit heeft gezegd, antwoordt u dat u gewoon weet hoe ze is. Ze heeft u reeds een keer verteld dat ze u en C. (...) uit elkaar zou halen indien hij gevaar zou lopen (CGVS p. 8). Dat u echter weet hoe P. (...) is, rechtvaardigt niet het feit dat u tweemaal zonder nuance standvastig verklaart dat P. (...) heeft gezegd dat het beter is om elkaar niet meer te spreken en dat u zichzelf slechts corrigeert wanneer u er op wordt gewezen. Deze verklaringen doen verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ook uw moeder verklaart dat P. (...) omwille van de veiligheid van C. (...) en die van jullie familie het contact tussen C. (...) en u heeft verbroken. Wanneer haar wordt gevraagd waarom jullie toch niet gewoon contact konden blijven houden, zegt uw moeder nogmaals dat P. (...) dit niet wilde. Zij is politie-agente en weet hoe de bendes opereren. Uw moeder herhaalt dit meerdere malen (CGVS p. 18 E. (...)). Wanneer haar echter wordt gevraagd hoe ze weet dat P. (...) dit heeft besloten, antwoordt zij dat de veiligheid van haar zoon het belangrijkste zal zijn voor P. (...), en dat zij dat daarom zal hebben verboden (CGVS p. 19 E. (...)). Dat ook uw moeder verklaart dat dit een beslissing was van P. (...) hoewel er geen enkel contact hierover is geweest tussen haar en uw familie en ook C. (...) hierover niets heeft gezegd maakt jullie relaas weinig geloofwaardig.

Uw zus N. (...) zegt dat ze denkt dat P. (...) geen contact meer heeft opgenomen omwille van de veiligheid. Wanneer aan haar wordt gevraagd welk probleem P. (...) zou kunnen ondervinden door contact met jullie op te nemen, antwoordt zij dat dat exact hetgeen is dat jullie niet kunnen riskeren. Ze zegt dat jullie niet weten of het goed zou zijn om contact met haar te onderhouden, of dat dat het probleem zou verergeren door de corruptie die er heerst bij de politie (CGVS p. 11 N. (...)). Deze verklaring is vaag en oppervlakkig.

Voorts verklaart u zelf eerst twee maal dat u tijdens het gesprek met C. (...) enkel had gesproken over de dreigementen van de bendeleden, en dat jullie voor de rest over niets meer hebben gepraat (CGVS p. 6). Pas nadat u verschillende vragen werden gesteld die u de kans boden om te vertellen hoe het gesprek is verlopen, zegt u uiteindelijk dat u suggereerde om misschien best niet meer te praten. U zei dat jullie elkaar eventueel morgen konden horen, dat u even geen zin had om te praten waarop C. (...) verbaasd reageerde (CGVS p. 7). Uw zus N. (...) verklaart echter dat u en C. (...) tijdens dat gesprek hadden afgesproken dat jullie geen contact meer zouden hebben voor de veiligheid van beide families en dat u diegene was die dit in eerste instantie had beslist (CGVS p. 11 N. (...)).

Voorts zegt uw moeder dat u C. (...) nog heeft proberen bellen, maar dat hij niet heeft opgenomen aangezien zijn moeder dat zal hebben verboden (CGVS p. 19 E. (...)). U daarentegen zegt dat u hem sinds dat ene telefoontje, nooit meer heeft gebeld, noch contact met hem hebt opgenomen via mail (CGVS p. 12). Het is vreemd dat uw moeder en u hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Verder kan gesteld worden dat, gelet op de langdurige, vriendschappelijke contacten die jullie onderhielden met de O. (...)’s, redelijkerwijs kan worden verwacht dat jullie als twee families getroffen door hetzelfde probleem, ten minste kort jullie situatie met elkaar zouden hebben besproken. Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u slechts kort dat geen contact hebben het veiligste was voor beiden en dat u zich bovendien nog altijd heel schuldig voelt (CGVS p. 13)

Tot slot zou ook kunnen worden gezegd dat u logischerwijs door contact op te nemen met C. (...) en zijn familie en te polsen naar hun situatie, meer over uw eigen situatie zou kunnen te weten komen. U en uw familie zijn namelijk bedreigd geweest omwille van uw relatie met C. (...), die de zoon is van politieagent O. (...). U verklaart ook steeds dat zij eveneens in gevaar zijn (CGVS p. 8 en 13). Door contact op te nemen met de O. (...)’s zou u eventueel iets te weten kunnen komen over deze problemen. Het lijkt dan ook logisch dat indien u werkelijk een vrees zou hebben omwille van deze situatie, u stappen zou ondernemen om hiernaar te informeren.

Ook jullie verklaringen over de reden waarom het niet mogelijk zou zijn om contact op te nemen zijn niet overtuigend. Wanneer u wordt gevraagd waarom u nooit contact met hem hebt gehad via mail of bericht, antwoordt u slechts vaag dat u had besloten om het niet te doen en dat het beter zo was. Bovendien legde uw familie de schuld van het hele gebeuren bij u, waardoor het misschien beter was om geen contact te hebben tot alles was overgewaaid (CGVS p. 8). Wanneer wordt gevraagd aan uw moeder waarom jullie geen contact zouden kunnen hebben via telefoon of mail, zegt zij dat zij niet weet waarom (CGVS p. 18). Wanneer nogmaals wordt gevraagd waarom u en C. (...) nooit hebben gebeld of gemailld, aangezien dit geen risico met zich meebrengt, antwoordt uw moeder dat hier misschien geen risico in bestaat maar dat P. (...) heeft besloten dat er geen contact meer mocht zijn. Wanneer wordt gevraagd hoe uw moeder dit weet, antwoordt zij dat de veiligheid van haar zoon het belangrijkste zal zijn geweest voor P. (...) (CGVS p. 18).

Ten eerste dient hier te worden opgemerkt dat er nog steeds niet verklaard wordt waarom – los van de overtuigingen van P. (...) – u geen contact hebt opgenomen met C. (...) via mail of telefoon, gelet op het feit dat wordt erkend dat er misschien inderdaad geen risico bestaat. Ten tweede geven noch u noch uw moeder concreet antwoord op de vraag. U antwoordt slechts vaag en niet concreet en uw moeder antwoordt door een speculatie weer te geven als feit. Deze uitspraak verliest echter zijn overtuigende waarde, aangezien u reeds zei dat er geen contact was met de O. (...)’s en uw moeder ‘P. (...)’s belissing’ zelf aan haar toeschrijft.

Het is weinig aannemelijk dat noch u, noch C. (...) na een relatie van ondertussen vijf jaar, nog steeds geen enkele poging tot contact zouden hebben ondernomen om te zien hoe het met de ander gaat. Dit zeker gelet op het feit dat, zoals reeds gezegd, contact via mail of bericht jullie geen extra gevaar zou opleveren. Uw moeder verklaart nochtans dat u heel graag contact zou willen met C. (...) (CGVS p. 18). U zegt bovendien ook dat u hem nog steeds niet als ex beschouwt, aangezien jullie nooit officieel een punt achter jullie relatie hebben gezet (CGVS p.6). Deze twee feiten doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de volledige onthouding van contact gelet op de situatie, aangezien men zou kunnen verwachten dat men gezien de omstandigheden minstens een teken van leven aan mekaar geeft.

Verder zijn uw verklaringen over uw precieze vrees inconsistent met jullie relaas. Zo moesten jullie van de bende onmiddellijk vertrekken uit de kolonie. Dat was de eis die ze jullie oplegden en jullie hebben onmiddellijk gehoorzaamd (CGVS (...) p. 6). Gevraagd waarom jullie uiteindelijk het land hebben verlaten zegt u dat dit was vanwege de doodsbedreiging (CGVS, p. 17). U verklaart vervolgens dat ze tegen uw moeder hadden gezegd dat het hun plan was om jullie te vermoorden (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gewezen op de vaststelling dat ze jullie niet dood wilden, maar enkel wilden dat jullie vertrokken uit de wijk, antwoordt u dat dat helemaal niet zo is. U zegt dat ze niet alleen wilden dat jullie daar weg gingen, maar dat als ze zeggen dat ze u gaan doden dat ze dat ook doen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd te verduidelijken wat de bendeleden exact tegen uw moeder hebben gezegd, zegt u dat de bendeleden zeiden dat ze jullie weg wilden uit de kolonie en dat ze het risico niet zouden nemen dat jullie over hen zouden spreken tegen anderen. Wanneer u nogmaals wordt gewezen op het feit dat hieruit niet blijkt dat ze jullie willen vermoorden, antwoordt u met een vraag: ‘Hoe niet,

toch wel?’, zonder enige specifieke verduidelijking. Wanneer u voor een tweede keer wordt gezegd dat ze toch enkel wilden dat jullie vertrokken, antwoordt u ontwijkend en naast de kwestie en zegt u dat de benedeleden ervoor wilden zorgen dat u geen enkele informatie zou doorspelen naar politieagente O. (...) (CGVS p. 17).

In dit verband dient als eerste te worden opgemerkt dat het feit dat ze jullie dan 25 minuten later zonder meer hebben laten gaan, niet strookt met een intentie tot moord. Jullie zijn bij het verlaten van jullie huis namelijk niemand meer tegengekomen huis en zijn zonder enige verdere problemen kunnen vertrekken uit jullie wijk (CGVS p. 18). Dit ondanks dat er overal benedeleden aanwezig zijn in uw wijk en ondanks dat uw moeder verklaart dat er aan iedere pasaje een bendelid zit en dat zij jullie hebben zien vertrekken (CGVS p. 20).

Er zijn voorts geen andere aanwijzingen die op een intentie tot moord wijzen. Ondanks dat Santa Tecla inderdaad een eindje verder gelegen is van Altavista, hebben de benedeleden in kwestie jullie op geen enkele manier meer benaderd gedurende de twee maanden dat jullie daar woonden. Gezien de bedreigingen van de benedeleden, kan gesteld worden dat de rest van uw familie even veel gevaar liep als u zelf. Er werd namelijk geen onderscheid gemaakt tussen wat ze van wie eisten: Jullie dienden allemaal weg te gaan uit de kolonie. In dit opzicht dient dan ook te worden benadrukt dat uw moeder en zus N. (...), evenals uw zus D. (...) nog steeds naar hun werk gingen gedurende twee maanden en nooit meer last hebben ondervonden van deze benedeleden (CGVS p. 6 E. (...)). Uw moeder verklaarde eerder dat de benedeleden jullie hadden laten weten dat ze wisten waar jullie werkten en studeerden. Indien zij jullie werkelijk kwaad hadden willen toebrengen, hadden zij dit ook kunnen doen. Het feit dat zij op geen enkele manier meer contact hebben gezocht met niemand van jullie familie, wijst met andere woorden niet op het bestaan van een reëel risico om vermoord te worden door de benedeleden in kwestie.

In dit verband dient eveneens te worden toegelicht dat noch uw zus D. (...), noch uw broer J. (...), noch de partner van N. (...), ooit nog problemen hebben ondervonden met benedeleden ondanks het feit dat zij gedurende ongeveer een jaar sinds het incident allen nog in El Salvador wonen. U verklaart slechts vaag dat het niet zo goed gaat met hen omdat zij in een onregelmatige situatie zitten. U zegt dat omwille van alles dat gebeurd is, het niet goed gaat met hen en dat het onveilig is voor hen. Wanneer u echter concreet wordt gevraagd of zij nog iets hebben meegemaakt, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 6).

Wanneer u, gelet op het feit dat zij geen problemen hebben gekend, wordt gevraagd naar de woonsituatie van J. (...), verklaart u dat hij samen met uw zus in Santa Tecla woont. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat J. (...) daar wel is kunnen blijven wonen – terwijl jullie zich verplicht voelden te vertrekken –, antwoordt u dat J. (...) regelmatig van slaapplek verandert (CGVS p. 14 en 15). Hij hanteert een beurtrol waarbij hij afwisselend verblijft bij uw zus, bij een vriend van hem die in een privaat gedeelte in Santa Tecla woont of op zijn werk (CGVS p. 15). Het is vreemd dat u eerst verklaart dat J. (...) in Santa Tecla woont met uw zus, en pas achteraf wanneer u verder om uitleg wordt gevraagd, uitlegt dat hij eigenlijk drie verschillende woonplekken heeft, waaronder niet één vaste.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas inconsistent is aangaande het moment waarop u gestopt zou zijn met werken. Wanneer wordt gevraagd wanneer u bent gestopt met werken, slaagt u er in eerste instantie niet om duidelijk op de vraag te antwoorden. Zo zegt u eerst dat u tot midden april bent blijven gaan naar uw werk. Wanneer u wordt gevraagd waarom u midden april bent gestopt met de stage, antwoordt u dat dat om wille van de bedreiging was (CGVS p. 4). Pas wanneer wordt geherformuleerd en u erop wordt gewezen dat u de stage nog twee weken hebt gedaan en gevraagd waarom u dan na twee weken bent gestopt, antwoordt u dat u niet bent gaan werken in april, maar dat ze dat wel zo hebben opgeschreven. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u eerder zei dat u in april nog ging werken, zegt u dat uw baas dat zo op uw papier heeft geschreven, maar dat u niet bent gegaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom op het papier dan wel staat dat u tot midden april hebt gewerkt zegt u dat uw baas april heeft opgeschreven omdat het incident plaats vond op 30 maart en u het hem pas op maandag heeft kunnen vertellen (CGVS p. 5). Maandag was echter 1 april, en verklaart dus nog steeds niet waarom uw baas heeft opgeschreven dat u tot midden april hebt gewerkt.

Uit bovenstaande blijkt dat u en uw familie jullie problemen met de bende 18 niet aannemelijk kunnen maken. U kan dan ook geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aantonen.

Voorts verklaart u nog dat u een keer overvallen bent geweest waarbij u uw gsm en geld moest afgeven en dat benedeleden u beledigen op straat (CGVS, p. 21). Ook dit wijst niet op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij terugkeer aantonen.

Tot slot haalt u familiale problemen aan met uw broer C. (...) vanwege zijn psychiatrische aandoening. Vijf dagen voor jullie vertrek zou hij nog gevochten hebben met J. (...) en gedreigd hem te vermoorden. U had schrik dat hij u ook zou slaan (CGVS, p. 14). Echter, u, noch uw moeder of zus N. (...) halen de psychiatrische problemen van C. (...) aan als een reden waarom jullie niet kunnen terugkeren naar El Salvador wanneer jullie gevraagd worden naar andere problemen in El Salvador behalve de bedreigingen van de bende 18 (CGVS, p. 21, CGVS (...), p. 21 en CGVS (...), p. 12). Nergens uit jullie verklaringen blijkt voorts dat C. (...) geen behandeling zou kunnen verkrijgen. Ook C. (...) zelf verklaart geen andere problemen te hebben in El Salvador naast jullie problemen met bende 18 (CGVS (...), p. 14).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. Uw werk bij M. (...) wordt evenmin betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de moeder van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw dochter S. (...) uw dochter N. (...) en haar dochter V. (...) en partner M. (...), en met uw zonen C. (...) en J. (...) in Altavista, gelegen in de staat San Salvador.

Sinds 21 juli 2015 had uw dochter S. (...) een relatie met C. (...), de zoon van politieagente P. O. (...). Gedurende de jaren van hun relatie zagen zij mekaar enkel in het huis van uw dochter in Santa Tecla, in zijn huis of op de plek waar zij studeerden. Wanneer zij naar buiten gingen zorgden zij ervoor dat er altijd minstens nog een derde lid van de familie bij was. Op zaterdag 30 maart is S. (...) op uitstap gegaan naar Suchitoto met C. (...) en zijn familie. Zij keerden die dag terug in een auto die er uit zag als een privéwagen, maar eigenlijk van de politie was. Bij terugkeer zetten zij haar af vlakbij het winkelcentrum in Altavista. Om naar huis te gaan moest S. (...) door het winkelcentrum wandelen. Toen zij de eerste poort van het winkelcentrum verliet, merkte zij dat zij gevolgd werd door twee agenten. Op het moment dat zij door de tweede poort stapte, dat op nog geen twee blokken is verwijderd van jullie huis, benaderde één van die agenten haar en zei hij ‘doe de groeten aan jefecita O. (...)’. S. (...) schrok even maar schonk er verder geen aandacht aan en stapte door naar huis. Diezelfde avond werd er op jullie deur geklopt. U deed open en zag twee mannen in het zwart gekleed en volledig bedekt; enkel hun ogen waren zichtbaar. Ze hadden vuurwapens vast. Ze zeiden tegen u dat u niet mocht roepen, aangezien ze u in dat geval de mond zouden snoeren. Daarop gaven ze u een gsm en zeiden ze dat iemand u ging vertellen wat zij van jullie verwachtten. De man aan de telefoon stelde zich voor als de baas van de bende 18 en zei dat ze te weten waren gekomen dat S. (...) een relatie had met de zoon van baas O. (...). Ze zouden het risico niet lopen dat zij en jullie familie op die manier informatie over hen aan hem en O. (...) zouden doorspelen, aangezien jullie hun gezichten en namen al kenden. De man aan de lijn zei tegen u dat hij wilde dat u en uw familie zouden vertrekken en dat hij jullie nooit meer terug wilde zien. Verder zei hij dat de twee mannen voor haar de toestemming hadden om jullie neer te schieten, dus dat jullie zonder een woord te zeggen zouden moeten vertrekken. Indien jullie niet zouden gehoorzamen, zou de eerste die spreekt worden doorboord met achttien kogels. Hij liet u eveneens weten dat ze wisten waar jullie allemaal werkten en studeerden. Het gesprek werd beëindigd en de twee gewapende mannen namen u de gsm weer af. Terwijl dit aan het gebeuren was aan de voordeur zaten S. (...), C. (...) en M. (...) op de koer van jullie huis. N. (...) en V. (...) bevonden zich op dat moment in de slaapkamer en hoorden jullie niet. Niemand in huis had door wat er gaande was tot u naar binnen ging en iedereen beval om snel enkel de nodige spullen te pakken en zo snel mogelijk samen te vertrekken uit het huis. Toen zij vroegen aan u wat er scheelde, antwoordde u dat jullie snel weg moesten aangezien ze jullie anders zouden vermoorden. Zij stelden verder geen vragen meer. N. (...) belde twee taxi chauffeurs die ze kende van het werk om te vragen of zij jullie konden komen halen. Jullie grepen wat kledij en enkele documenten en binnen de 25 minuten waren de taxi's er en vertrokken jullie. S. (...) zat in de taxi met u en C. (...) en in de andere taxi zaten N. (...), V. (...) en M. (...). U besloot om naar Santa Tecla te gaan, waar uw dochter D. (...) woont. Tijdens de taxirit werd er niet gepraat over de reden van jullie plotse en onmiddellijke vertrek. Onderweg stopten jullie slechts even om water te kopen voor u omdat het niet goed ging met u. Jullie zetten jullie rit verder en na ongeveer twee uur kwamen jullie onaangekondigd aan bij D. (...) thuis, die verschoot om jullie te zien. Eenmaal aangekomen bij D. (...), vertelde u welk scenario zich had voorgedaan bij de voordeur. D. (...) belde uw zoon J. (...), die op dat moment aan het werken was, om hem te vertellen wat er was gebeurd en te zeggen dat hij niet meer naar huis in de kolonie mocht gaan. J. (...) is sinds die dag niet meer teruggekeerd naar de kolonie en slaapt nu nog steeds afwisselend op het werk, bij D. (...) en bij een andere vriend. S. (...) belde daarop met C. (...) en vertelde hem wat er was gebeurd en suggereerde dat het misschien beter was dat zij geen contact meer zouden hebben met elkaar. De maandag volgend op het incident, ging iedereen terug werken behalve S. (...) en C. (...). Zij bleven zo goed als altijd binnen. Zo leefden jullie allemaal samen gedurende twee maanden bij D. (...) en besloten jullie daarna om met al diegenen die rechtstreeks bedreigd waren geweest het land te verlaten. J. (...), die overigens ook tot de familie behoort, kon niet mee vluchten aangezien hij een lening was aangegaan om jullie vertrek te financieren. Hij is die lening tot op de dag van vandaag nog steeds aan het afbetalen en dit weerhoudt hem om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 28 mei 2019 uit El Salvador en kwamen op 29 mei 2019 aan in België. Op 3 juni 2019 diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals foto's en Facebook profielen van benedeleden, een Google Maps kaart van uw buurt en algemene kranten artikels over benedeleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw dochter S. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:
“(…)”*

Bijgevolg kan ook u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De foto's en Facebook profielen van benedeleden die u neerlegt hebben slechts een aanvullende bewijswaarde bij een geloofwaardig asielaanvraag.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoekster – i.e. de zus van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw dochter V. (...) en partner M. (...), uw moeder (...), uw zus S. (...) en met uw broers C. (...) en J. (...) in Altavista, gelegen in de staat San Salvador.

Sinds 21 juli 2015 had uw zus S. (...) een relatie met C. (...), de zoon van politieagente P. O. (...). Gedurende de jaren van hun relatie zagen zij mekaar enkel in het huis van uw zus in Santa Tecla, in zijn huis of op de plek waar zij studeerden. Wanneer zij naar buiten gingen zorgden zij ervoor dat er altijd minstens nog een derde lid van de familie bij was. Op zaterdag 30 maart is S. (...) op uitstap gegaan naar Suchitoto met C. (...) en zijn familie. Zij keerden die dag terug in een auto die er uit zag als een privéwagen, maar eigenlijk van de politie was. Bij terugkeer zetten zij haar af vlakbij het winkelcentrum in Altavista. Om naar huis te gaan moest S. (...) door het winkelcentrum wandelen. Toen zij de eerste poort van het winkelcentrum verliet, merkte zij dat zij gevolgd werd door twee agenten. Op het moment dat zij door de tweede poort stapte, dat op nog geen twee blokken is verwijderd van jullie huis, benaderde één van die agenten haar en zei hij ‘doe de groeten aan jefecita O. (...)’. S. (...) schrok even maar schonk er verder geen aandacht aan en stapte door naar huis. Diezelfde avond werd er op jullie deur geklopt. Uw moeder deed open en zag twee mannen in het zwart gekleed en volledig bedekt; enkel hun ogen waren zichtbaar. Ze hadden vuurwapens vast. Ze zeiden tegen uw moeder dat zij niet mocht roepen, aangezien ze haar in dat geval de mond zouden snoeren. Daarop gaven ze haar een gsm en zeiden ze dat iemand haar ging vertellen wat zij van jullie verwachtten. De man aan de telefoon stelde zich voor als de baas van de bende 18 en zei dat ze te weten waren gekomen dat S. (...) een relatie had met de zoon van baas O. (...). Ze zouden het risico niet lopen dat zij en jullie familie op die manier informatie over hen aan hem en O. (...) zouden doorspelen, aangezien jullie hun gezichten en namen al kenden. De man aan de lijn zei tegen uw moeder dat hij wilde dat zij en haar familie zouden vertrekken en dat hij jullie nooit meer terug wilde zien. Verder zei hij dat de twee mannen voor haar de toestemming hadden om jullie neer te schieten, dus dat jullie zonder een woord te zeggen zouden moeten vertrekken. Indien jullie niet zouden gehoorzamen, zou de eerste die spreekt worden doorboord met achttien kogels. Hij liet uw moeder eveneens weten dat ze wisten waar jullie allemaal werkten en studeerden. Het gesprek werd beëindigd en de twee gewapende mannen namen haar de gsm weer af. Terwijl dit aan het gebeuren was aan de voordeur zaten S. (...), C. (...) en M. (...) op de koer van jullie huis. U zelf en V. (...) bevonden zich op dat moment in de slaapkamer en hoorden niets. Niemand in huis had door wat er gaande was tot uw moeder naar binnen ging en iedereen beval om snel enkel de nodige spullen te pakken en zo snel mogelijk samen te vertrekken uit het huis. Toen jullie vroegen aan haar wat er scheelde, antwoordde zij dat jullie snel weg moesten aangezien ze jullie anders zouden vermoorden. Jullie stelden verder geen vragen meer. U belde twee taxi chauffeurs die u kende van het werk om te vragen of zij jullie konden komen halen. Jullie grepen wat kledij en enkele documenten en binnen de 25 minuten waren de taxi's er en vertrokken jullie. S. (...) zat in de taxi met uw moeder en C. (...) en in de andere taxi zaten u, V. (...) en M. (...). Uw moeder besloot om naar Santa Tecla te gaan, waar uw zus D. (...) woont. Tijdens de taxirit werd er niet gepraat over de reden van jullie plotse en onmiddellijke vertrek. Onderweg stopten jullie slechts even om water te kopen voor uw moeder omdat het niet goed ging met haar. Jullie zetten jullie rit verder en na ongeveer twee uur kwamen jullie onaangekondigd aan bij D. (...) thuis, die verschoot om jullie te zien. Eenmaal aangekomen bij D. (...), vertelde uw moeder welk scenario zich had voorgedaan bij de voordeur. D. (...) belde uw broer J. (...), die op dat moment aan het werken was, om hem te vertellen wat er was gebeurd en te zeggen dat hij niet meer naar huis in de kolonie mocht gaan. J. (...) is sinds die dag niet meer teruggekeerd naar de kolonie en slaapt nu nog steeds afwisselend op het werk, bij D. (...) en bij een andere vriend. S. (...) belde daarop met C. (...) en vertelde hem wat er was gebeurd en suggereerde dat het misschien beter was dat zij geen contact meer zouden hebben met elkaar. De maandag volgend op het incident, ging iedereen terug werken behalve S. (...) en C. (...). Zij bleven zo goed als altijd binnen. Zo leefden jullie allemaal samen gedurende twee maanden bij D. (...) en besloten jullie daarna om met al diegenen die rechtstreeks bedreigd waren geweest het land te verlaten. J. (...), die overigens ook tot de familie behoort, kon niet mee vluchten aangezien hij een lening was aangegaan om jullie vertrek te financieren. Hij is die lening tot op de dag van vandaag nog steeds aan het afbetalen en dit weerhoudt hem om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 28 mei 2019 uit El Salvador en kwamen op 29 mei 2019 aan in België. Op 3 juni 2019 diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, het paspoort van uw dochter en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw dochter S. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

“(...)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de broer van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw moeder (...), uw zus S. (...), uw zus N. (...) en haar dochter V. (...) en partner M. (...), en met uw broer J. (...) in Altavista, gelegen in de staat San Salvador.

Sinds 21 juli 2015 had uw zus S. (...) een relatie met C. (...), de zoon van politieagente P. O. (...). Gedurende de jaren van hun relatie zagen zij mekaar enkel in het huis van uw zus in Santa Tecla, in zijn huis of op de plek waar zij studeerden. Wanneer zij naar buiten gingen zorgden zij ervoor dat er altijd minstens nog een derde lid van de familie bij was. Op zaterdag 30 maart is S. (...) op uitstap gegaan naar Suchitoto met C. (...) en zijn familie. Zij keerden die dag terug in een auto die er uit zag als een privéwagen, maar eigenlijk van de politie was. Bij terugkeer zetten zij haar af vlakbij het winkelcentrum in Altavista. Om naar huis te gaan moest S. (...) door het winkelcentrum wandelen. Toen zij de eerste poort van het winkelcentrum verliet, merkte zij dat zij gevolgd werd door twee agenten. Op het moment dat zij door de tweede poort stapte, dat op nog geen twee blokken is verwijderd van jullie huis, benaderde één van die agenten haar en zei hij 'doe de groeten aan jefecita O. (...)'. S. (...) schrok even maar schonk er verder geen aandacht aan en stapte door naar huis. Diezelfde avond werd er op jullie deur geklopt. Uw moeder deed open en zag twee mannen in het zwart gekleed en volledig bedekt; enkel hun ogen waren zichtbaar. Ze hadden vuurwapens vast. Ze zeiden tegen uw moeder dat zij niet mocht roepen, aangezien ze haar in dat geval de mond zouden snoeren. Daarop gaven ze haar een gsm en zeiden ze dat iemand haar ging vertellen wat zij van jullie verwachtten. De man aan de telefoon stelde zich voor als de baas van de bende 18 en zei dat ze te weten waren gekomen dat S. (...) een relatie had met de zoon van baas O. (...). Ze zouden het risico niet lopen dat zij en jullie familie op die manier informatie over hen aan hem en O. (...) zouden doorspelen, aangezien jullie hun gezichten en namen al kenden. De man aan de lijn zei tegen uw moeder dat hij wilde dat zij en haar familie zouden vertrekken en dat hij jullie nooit meer terug wilde zien. Verder zei hij dat de twee mannen voor haar de toestemming hadden om jullie neer te schieten, dus dat jullie zonder een woord te zeggen zouden moeten vertrekken. Indien jullie niet zouden gehoorzamen, zou de eerste die spreekt worden doorboord met achttien kogels. Hij liet uw moeder eveneens weten dat ze wisten waar jullie allemaal werkten en studeerden. Het gesprek werd beëindigd en de twee gewapende mannen namen haar de gsm weer af. Terwijl dit aan het gebeuren was aan de voordeur zaten u, S. (...) en M. (...) op de koer van jullie huis. N. (...) en V. (...) bevonden zich op dat moment in de slaapkamer en hoorden niets. Niemand in huis had door wat er gaande was tot uw moeder naar binnen ging en iedereen beval om snel enkel de nodige spullen te pakken en zo snel mogelijk samen te vertrekken uit het huis. Toen jullie vroegen aan haar wat er scheelde, antwoordde zij dat jullie snel weg moesten aangezien ze jullie anders zouden vermoorden. Jullie stelden verder geen vragen meer. N. (...) belde twee taxi chauffeurs die u kende van het werk om te vragen of zij jullie konden komen halen. Jullie grepen wat kledij en enkele documenten en binnen de 25 minuten waren de taxi's er en vertrokken jullie. S. (...) zat in de taxi met uw moeder en u en in de andere taxi zaten N. (...), V. (...) en M. (...). Uw moeder besloot om naar Santa Tecla te gaan, waar uw zus D. (...) woont. Tijdens de taxirit werd er niet gepraat over de reden van jullie plotse en onmiddellijke vertrek. Onderweg stopten jullie slechts even om water te kopen voor uw moeder omdat het niet goed ging met haar. Jullie zetten jullie rit verder en na ongeveer twee uur kwamen jullie onaangekondigd aan bij D. (...) thuis, die verschoot om jullie te zien. Eenmaal aangekomen bij D. (...), vertelde uw moeder welk scenario zich had voorgedaan bij de voordeur. D. (...) belde uw broer J. (...), die op dat moment aan het werken was, om hem te vertellen wat er was gebeurd en te zeggen dat hij niet meer naar huis in de kolonie mocht gaan. J. (...) is sinds die dag niet meer teruggekeerd naar de kolonie en slaapt nu nog steeds afwisselend op het werk, bij D. (...) en bij een andere vriend. S. (...) belde daarop met C. (...) en vertelde hem wat er was gebeurd en suggereerde dat het misschien beter was dat zij geen contact meer zouden hebben met elkaar. De maandag volgend op het incident, ging iedereen terug werken behalve u en S. (...). Jullie bleven zo goed als altijd binnen. Zo leefden jullie allemaal samen gedurende twee maanden bij D. (...) en besloten jullie daarna om met al diegenen die rechtstreeks bedreigd waren geweest het land te verlaten. J. (...), die overigens ook tot de familie behoort, kon niet mee vluchten aangezien hij een lening was aangegaan om jullie vertrek te financieren. Hij is die lening tot op de dag van vandaag nog steeds aan het afbetalen en dit weerhoudt hem om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 28 mei 2019 uit El Salvador en kwamen op 29 mei 2019 aan in België. Op 3 juni 2019 diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, een geneeskundig verslag en een brief neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw dochter S. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:
“(…)”*

U legt verder een verslag van een huisartsenpraktijk neer, waarin staat dat u behandeld zou zijn geweest voor schizofrenie maar dat u zelf deze behandeling staakte, een brief van deze huisartsenpraktijk aan het OCMW van Stekene. U werd medicatie voorgeschreven maar u wil deze niet nemen. Uw zus haalt aan dat er problemen met u waren vanwege uw psychiatrische aandoening. Vijf dagen voor jullie vertrek zou u nog gevochten hebben met J. (...) en gedreigd hem te vermoorden. Uw zus had schrik dat u haar ook zou slaan (CGVS, p. 14). Echter, uw zus haalt zelf geen psychiatrische problemen aan als een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador (CGVS (...), p. 14). Ook uw familie haalt dit aan als reden waarom zij niet kunnen terugkeren naar E Salvador wanneer hen gevraagd wordt naar andere problemen in El Salvador behalve de bedreigingen van de bende 18 (CGVS, p. 21, CGVS (...), p. 21 en CGVS (...), p. 12). Nergens uit jullie verklaringen blijkt voorts dat u geen behandeling zou kunnen verkrijgen. Uit het medisch verslag blijkt dat u behandeling kreeg maar dit zelf heeft stopgezet.

Bijgevolg kan u geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 250 620, is de dochter van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 250 957, en de zus van derde verzoekster en verzoeker, wiens beroepen bij de Raad gekend zijn onder respectievelijk de rolnummers RvV 250 958 en RvV 250 960. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften van verzoeker en tweede en derde verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de vier zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verzoekende partijen merken vooreerst op dat zij nooit een kopie ontvangen hebben van de notities van het persoonlijk onderhoud ondanks de uitdrukkelijke vraag daartoe. Zij stellen niet de mogelijkheid te hebben gehad om hun opmerkingen te formuleren en menen dan ook dat hun geen tegenstrijdigheden of inconsistenties kunnen worden verweten op basis van het gehoor.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is, zodat er geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen door de bendeleden die verzoekende partij heeft gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Waar in de bestreden beslissingen overwogen wordt dat de verklaringen van eerste verzoekster weinig doorleefd zijn, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zelf niet de deur heeft open gedaan toen de bendeleden aanklopen. Zij heeft het verhaal en de gebeurtenissen dan ook vernomen van haar moeder, die dat achteraf vereld heeft aan haar kinderen. Het valt dan ook niet te begrijpen vanuit wiens standpunt zij het verhaal had moeten vertellen, wanneer het haar moeder was die alles had meegemaakt... Het is duidelijk dat verwerende partij werkelijk alle mogelijke non-argumenten aangrijpt om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken.

Aangaande het bezoek van de bendeleden, verklaarde verzoekende partij het volgende: p. 8 en 9 CGVS

j(...)

Verzoekende partij heeft aldus meermaals herhaald dat zij niets heeft gehoord of gezien en toch blijft verwerende partij doordrammen om ‘haar eigen ervaringen van hetgeen zij gezien en gehoord heeft’ te vertellen?! Dit is werkelijk absurd.

Verzoekende partij heeft de gebeurtenissen weldegelijk uiteengezet:

(...)

De redenering van verwerende partij gaat dan ook helemaal niet op! Verzoekende partij tevens nooit verklaard dat zij hoorde hoe de bendeleden naar binnen zijn gekomen. Zij heeft niets gezien, zoals zij meermaals herhaalde tijdens het gehoor.”

Waar de adjunct-commissaris-generaal het vreemd acht dat tweede verzoekster geen uitleg gaf over de reden waarom zij plots werden bedreigd, repliceren verzoekende partijen als volgt:

“De moeder van verzoekende partij was versteend door angst en was volledig in angst. Het enige waar zij aan dacht was haar gezin in veiligheid brengen en hen niet in paniek doen geraken. De reactie van haar moeder is dan ook niet zo vreemd om niet veel info te geven en hen gewoon aan te manen om de nodige spullen te nemen en te vertrekken. Verwerende partij kan zich duidelijk niet inleven in de stressvolle en bijzonder moeilijke omstandigheden waarin verzoekende partij en haar gezin zich bevond.”

Waar het in de bestreden beslissingen niet aannemelijk wordt geacht dat eerste verzoekster sinds het incident op 30 maart 2019 nog geen enkele keer en op geen enkele manier contact heeft gehad met haar vriend C. of diens familie, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“Verzoekende partij en haar hele gezin werd bedreigd door de bendes omwille van haar relatie met C. (...). Waarom is het zo onbegrijpelijk voor verwerende partij dat verzoekende partij alle contact zou verbreken met haar vriend?! Dat was het moeilijkste wat verzoekende partij ooit heeft moeten doen – haar partner van meer dan 4 jaar uit haar leven bannen – maar dat was het enige wat zij kon doen om haar familieleden enigszins veilig te houden. Ook de moeder van C. (...), mevrouw P. O. (...), wilde geen doden op haar geweten hebben en verbood alle contact tussen verzoekende partij en haar zoon.”

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat noch de zus D. van eerste verzoekster, noch haar broer J., noch de partner van derde verzoekster ooit nog problemen hebben ondervonden met bendeleden ondanks het feit dat zij allen nog in El Salvador wonen, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Verwerende partij mag bepaalde zaken ‘onwaarschijnlijk’ vinden, doch verzoekende partij kan maar vertellen hoe de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. Zij stelt dat bepaalde leden van haar familie niet gevisieerd zouden zijn geweest end at dit vreemd zou zijn. Eerstens merkt zij op dat de bedreigingen gericht waren tegen verzoekende partij en haar inwonende familieleden en dat zij het bevel kregen om hun wijk te verlaten. Daarnaast ligt de partner van van N. (...) reeds meer dan een jaar in het ziekenhuis door een ontsteking in zijn onderbeen, dus het is onredelijk te stellen dat het vreemd zou zijn dat hij geen bedreigingen zou hebben gekregen.”

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 28 januari 2021 legt verwerende partij in alle zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Over de aanvraag van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud

Verzoekende partijen merken in hun verzoekschriften op dat zij nooit een kopie mochten ontvangen van hun gehoornota's, ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe. Zij menen daardoor niet de mogelijkheid te hebben gehad om hun opmerkingen te formuleren waardoor hun geen tegenstrijdigheden of inconsistenties zouden kunnen worden verweten op basis van het gehoor.

Te dezen stelt de Raad op basis van de stukken van de administratieve dossiers vast dat de raadsman van verzoekende partijen een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste en derde verzoekster heeft aangevraagd op de dag van hun persoonlijk onderhoud en dat verwerende partij de stukken van de administratieve dossiers van alle vier de verzoekende partijen – minstens dat van eerste verzoekster, waarin zich de notities van de persoonlijke onderhouden van alle verzoekende partijen bevinden – per mail aan hun raadsman heeft overgemaakt op 22 juni 2020, en dit nadat hun raadsman daarom had verzocht in een mail van 19 juni 2020 (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 4, mailverkeer tussen raadsman verzoekende partijen en administratief assistent verwerende partij). In de mate dat niet blijkt dat verwerende partij de in hoofde van eerste en derde verzoekster tijdig aangevraagde kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud aan hen betekend heeft alvorens een beslissing te nemen inzake hun verzoeken om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat zij tekortkomt aan haar verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5^{quater}, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, althans wat eerste en derde verzoekster betreft. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, uit lezing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt. Uit de uiteenzetting van hun enig middel blijkt dat verzoekende partijen hun betoog onder meer baseren op de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, waarnaar zij verwijzen en waaruit zij citeren, en dat zij dus inzage hebben kunnen nemen van de notities van hun persoonlijk onderhoud vóór de indiening van onderhavige verzoekschriften. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, hoewel zij daartoe de gelegenheid hadden in het kader van onderhavige beroepen in volle rechtsmacht, in hun verzoekschriften geen opmerkingen maken met betrekking tot de inhoud van de notities van hun persoonlijk onderhoud. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg gaat het niet op te stellen dat verzoekende partijen geen tegenstrijdigheden of inconsistenties kunnen worden verweten op basis van de notities van hun persoonlijk onderhoud.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst verlaten te hebben uit vrees te worden gedood door leden van de bende 18. Volgens hun verklaringen klopten op de avond van 30 maart 2019 twee bendeleden aan bij hen thuis in de wijk Altavista in San Salvador en brachten zij tweede verzoekster via een gsm in contact met hun baas, die aangaf op de hoogte te zijn van de relatie tussen haar dochter, eerste verzoekster *in casu*, en de zoon van een politieagente. Omdat hij het risico niet zou hebben

willen lopen dat informatie over bendeleden zou worden doorgespeeld aan deze politieagente, zou de baas van de bende geëist hebben dat tweede verzoekster en haar familie het huis onmiddellijk zouden verlaten. Indien zij niet zouden gehoorzamen, zouden de twee bendeleden aan de deur toestemming hebben gehad om iedereen af te maken. Verzoekende partijen verklaren dat zij met twee taxi's vertrokken en naar een zus van eerste verzoekster in Santa Tecla gingen. Daar zouden zij een tweetal maanden gebleven zijn alvorens te vertrekken en naar België te komen.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde vluchtaanleiding niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hoewel eerste verzoekster thuis aanwezig was toen er op 30 maart 2019 door twee leden van de bende 18 werd aangeklopt, zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet in staat bleek om op een doorleefde manier te vertellen over de gebeurtenissen die daarop volgden. De adjunct-commissaris-generaal zet hierover terecht het volgende uiteen:

“Gevraagd wat er die avond op 30 maart allemaal gebeurd is begint u het relaas vanuit het standpunt van uw moeder. U wordt vervolgens gevraagd te vertellen vanuit uw eigen ervaringen wat u zelf allemaal gezien en meegemaakt heeft waarop u vreemd genoeg zegt dat u niets gehoord heeft en dat ze het jullie heeft verteld wanneer jullie bij uw zus aankwamen. U wordt nogmaals aangespoord te vertellen wat u zelf allemaal heeft gezien en meegemaakt die avond waarop u zegt dat u hen hoorde binnenkomen, dat uw moeder vervolgens zei dat jullie weg moesten omdat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie jullie belangrijkste spullen moesten meenemen, en dat jullie vervolgens naar uw zus gingen waar ze alles heeft verteld. Omdat dit een zeer beknopt relaas is van die bewuste avond wordt u gevraagd in detail te beschrijven wat u ziet, hoort en meemaakt vanaf het moment dat er op de deur wordt geklopt maar u herhaalt vreemd genoeg louter tot driemaal toe dat u niets heeft gezien en dat u enkel weet wat uw moeder u heeft verteld (CGVS, p. 8). U wordt nogmaals aangespoord vanuit uw eigen ervaring alles te vertellen wat u heeft ervaren die avond vanaf het moment dat er op de deur wordt geklopt maar u blijft louter herhalen dat u niets heeft gehoord omdat u achteraan zat (CGVS, p. 8 en 9). U wordt er uiteindelijk op gewezen dat, zelfs indien u niet heeft gezien wat uw moeder heeft meegemaakt aan voordeur, u toch wel zelf deze avond heeft beleefd vanuit uw eigen ervaringen en gevraagd hierover te vertellen maar u herhaalt nogmaals louter dat u niets heeft gezien en dat u pas later hoorde wat er was gebeurd en dat jullie vervolgens zijn weggegaan (CGVS, p. 9). Dat u, ondanks voortdurende aansporingen om over uw eigen ervaringen die avond te vertellen, louter blijft volhouden dat u niets heeft gezien of gehoord maakt uw verklaringen zeer weinig doorleefd. Dit valt bovendien ook moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u hen wel degelijk hoorde binnenkomen (CGVS, p. 8).

Pas wanneer u verschillende specifieke vragen worden gesteld, geeft u min of meer een duidelijk – zij het oppervlakkig – overzicht van uw eigen ervaringen. Zo wordt u gevraagd of u gehoord heeft dat er werd aangeklopt, waarop u bevestigend antwoordt. Vervolgens wordt u aangemoedigd om te vertellen wat er verder gebeurde. U zegt slechts kort dat uw moeder ging open doen en dat uzelf, uw broer en schoonbroer in een deel achterin het huis zaten en dat uw zus met haar dochter in de kamer was. Wanneer u wordt gevraagd om verder te vertellen, zegt u slechts dat uw moeder het huis is binnengekomen en heeft gezegd dat ze jullie willen vermoorden, dat jullie weg moeten en jullie spullen moeten pakken. U zegt dat uw zus toen twee taxi's heeft gebeld. Wanneer u tot drie maal toe wordt gevraagd dat gesprek met uw moeder te beschrijven, herhaalt u de laatste keer slechts hetgeen u eerder zei, zonder verdere inhoudelijke details (CGVS p. 9). Het valt op dat een meer dan slechts oppervlakkige en weinig gedetailleerde beschrijving van de gebeurtenissen u zeer moeizaam valt, ondanks dat u wel degelijk werd aangemoedigd dit te doen. U slaagt er niet in om het gebeuren op een doorleefde manier vanuit uw eigen perspectief te schetsen.”

De omstandigheid dat eerste verzoekster de deur zelf niet geopend heeft en pas achteraf van haar moeder vernomen heeft wat er zich aan die deur heeft afgespeeld op de avond van 30 maart 2019, neemt niet weg dat zij zelf in het huis aanwezig was op het ogenblik van de feiten, die toch een grote indruk op haar moeten hebben gemaakt en die dermate ingrijpend waren dat zij en een deel van haar familie erdoor hun land zijn ontvlucht. Dat eerste verzoekster in haar relaas van deze feiten initieel niet verder komt dan een louter recapituleren van wat haar moeder haar nadien zou hebben verteld, acht de Raad net zo min als de adjunct-commissaris-generaal aannemelijk. Het argument dat eerste verzoekster zelf niets heeft gehoord of gezien is in dezen niet afdoende. De Raad wijst er ten andere op dat de moeder van eerste verzoekster, tweede verzoekster *in casu*, verklaarde dat hoewel de anderen in het huis pas achteraf van haar te horen kregen wat er juist was gebeurd, zij op het moment zelf wel gevoeld hadden dat er iets mis was maar niet hadden durven komen kijken uit angst dat ze het erger

zouden maken (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Dit strookt hoegenaamd niet met de beweringen van eerste verzoekster als zou zij niets hebben gezien of gehoord. Waar verzoekende partijen er in hun verzoekschriften op wijzen dat eerste verzoekster de gebeurtenissen wel degelijk heeft uiteengezet en daarbij citeren uit haar verklaringen, gaan zij voorbij aan het bijzonder summiere en oppervlakkige karakter van deze verklaringen, die eerste verzoekster bovendien pas heeft afgelegd in antwoord op verschillende specifieke vragen van de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over de gebeurtenissen.

Bovendien stelt de Raad op basis van de notities van haar persoonlijk onderhoud vast dat eerste verzoekster, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschriften voorhouden, wel degelijk heeft verklaard dat zij de bendeleden hoorde binnenkomen in huis, daar waar haar moeder verklaard heeft dat ze buiten zijn gebleven (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Ten tweede acht ook de Raad het niet aannemelijk dat tweede verzoekster geen uitleg zou hebben gegeven over de reden waarom iedereen plots het huis moest verlaten en dat niemand haar hierom zou hebben gevraagd. De adjunct-commissaris-generaal overweegt wat dit betreft in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster op goede gronden als volgt:

“Gevraagd wat zij jullie uitlegde wanneer ze met de boodschap kwam dat jullie weg moesten zegt ze: “niets, enkel we zijn weg, niets anders” (CGVS (...), p. 13). Gevraagd waarom ze niets uitlegde over de reden waarom jullie plots moesten vertrekken zegt uw moeder dat er geen tijd was (CGVS (...), p. 13). Erop gewezen dat jullie nog een vijftwintigtal minuten thuis waren zegt ze opnieuw louter dat ze niet rustig de tijd kon nemen en dat ze wilde dat iedereen zijn spullen had (CGVS (...), p. 13). Op de vraag of jullie haar niet vroegen waarom jullie plots moesten vertrekken zegt ze: “nee, enkel dat is het enige dat ik heb gezegd, en ze gehoorzaamden mij want ze weten ook dat die bendes niet liegen, er niet mee spelen”. Gevraagd waarom jullie dan niet vroegen wat er aan de hand was zegt ze opnieuw dat er geen tijd was. Ze voegt verder toe dat het haar ook niet lukte om tot rust te komen en het uit te leggen (CGVS (...), p. 14). Zelf verklaart u over de reden waarom niemand vroeg waarom jullie plots moesten vertrekken dat het allemaal op instinct was en dat jullie deden wat er gevraagd werd (CGVS, p. 9). Gevraagd of er dan niemand van jullie wilde weten waarom jullie ze hals over kop moesten vertrekken zegt u van wel maar dat uw moeder op dat moment niet kon praten en dat ze erg nerveus was (CGVS, p. 9). Dit is weinig overtuigend, zeker gezien uw moeder het voornamelijk heeft over het gebrek aan tijd. Ook gedurende meer dan twee uur in de taxi vroeg geen één van jullie aan uw moeder wat er was gebeurd en waarom jullie plots bedreigd werden, noch lichtte zij jullie op eigen initiatief verder in (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom dit zo is, zegt u dat jullie gewoon weg wilden en dat op dat moment uw moeder niet kon antwoorden op een vraag, waarna u toevoegt het niet te weten (CGVS p. 10). De maatregelen die jullie echter op dat moment moesten nemen waren drastisch, het lijkt dan ook redelijk dat jullie jullie op een gegeven moment zouden proberen informeren over ten minste de geringste achtergrondinformatie of de reden van jullie vlucht.”

Met het betoog in de verzoekschriften dat tweede verzoekster versteend was door angst en er enkel aan dacht haar gezin in veiligheid te brengen en hen niet in paniek te doen geraken bieden verzoekende partijen geen afdoende verklaring of verschoning voor het feit dat klaarblijkelijk niemand er bij haar heeft op aangedrongen de precieze reden te kennen van het inderhaaste vertrek. Met het algemene verwijt dat de adjunct-commissaris-generaal zich duidelijk niet kan inleven in de stressvolle en bijzonder moeilijke omstandigheden waarin zij zich bevonden brengen verzoekende partijen verder geen concrete elementen of argumenten aan die van aard zijn om de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen.

Ten derde kan het niet overtuigen dat eerste verzoekster of haar familie sinds de gebeurtenissen van 30 maart 2019 nog geen enkele keer contact heeft gehad met haar vriend C. of met zijn familie (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). In hun verzoekschriften wijzen verzoekende partijen erop dat het hele gezin bedreigd werd omwille van de relatie van eerste verzoekster met C. en stellen zij dat alle contact met hem verbreken het moeilijkste was wat eerste verzoekster ooit heeft moeten doen, doch dat dit het enige was wat zij kon doen om haar familieleden enigszins veilig te houden. Nochtans blijkt nergens uit haar verklaringen dat eerste verzoekster de band met haar vriend op 30 maart 2019 volledig doorbroken heeft en hem uit haar leven gebannen heeft, zoals verzoekende partijen thans suggereren. Zo wou zij C. tijdens haar persoonlijk onderhoud niet haar

ex-vriend noemen, net omdat ze hun relatie nooit verbroken hebben (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit haar verklaringen blijkt ook duidelijk dat zij geenszins de intentie had om het contact met haar vriend definitief te verbreken toen zij hem belde op de dag van de feiten – eerste verzoekster liet de mogelijkheid open om elkaar de volgende dag opnieuw te spreken – doch dat zij tijdelijk geen contact meer wilde tot alles weer veilig was (*ibid.*, p. 7, 8 en 12). Ook haar moeder verklaarde dat eerste verzoekster heel graag contact wil hebben met C. (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Gelet op deze verklaringen kan niet worden ingezien waarom eerste verzoekster vanuit België inmiddels geen contact heeft opgenomen met haar vriend en zijn familie om te vragen hoe het met hen gaat en te polsen naar hun situatie en zo eventueel meer te weten te komen over haar eigen situatie. Waar zij er in hun verzoekschriften op wijzen dat ook de moeder van C. geen doden op haar geweten wilde hebben en alle contact tussen eerste verzoekster en haar zoon verbood, merkt de Raad op dat verzoekende partijen daarover op het CGVS geen coherente verklaringen hebben afgelegd. Zo verklaarde eerste verzoekster dat de moeder van C. zei dat het beter was om geen contact meer te hebben, hoewel ze zelf nooit meer met haar gesproken zou hebben sinds de gebeurtenissen op 30 maart 2019. Gevraagd hoe ze dan wist dat de moeder van C. ook wilde dat ze niet meer met elkaar zouden praten, antwoordde eerste verzoekster: *“Omdat ik weet hoe ze is. Het is een heel imponerende vrouw en zij ging ons ook uit elkaar halen als haar zoon gevaar zou lopen, dat heeft ze me een keer verteld.”* (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verder in haar persoonlijk onderhoud gevraagd waarom zij aan niemand hulp hebben gevraagd, verklaarde eerste verzoekster dat zelfs de politie hen niet kon helpen omdat de bendeleden ook geïnfiltreerd zijn bij de politie en voegde zij daaraan toe: *“en het is ook daarom dat zijn moeder zei dat het gevaarlijk was voor haar zoon, daarom ook dat ze had gezegd om de communicatie te verbreken”* (*ibid.*, p. 11). Het is opvallend dat eerste verzoekster verklaart dat de moeder van haar vriend besloten had dat zij beter geen contact meer hadden na de gebeurtenissen op 30 maart 2019 terwijl zij de moeder van haar vriend sindsdien niet meer gesproken heeft en zich klaarblijkelijk enkel baseert op haar kennis van deze vrouw als persoon en het feit dat zij haar een keer zou hebben verteld dat ze hen uit elkaar zou halen als haar zoon gevaar zou lopen. Dit klemt des te meer nu eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud het standpunt van de moeder van haar vriend in dezen meermaals vertolkt als zijnde haar gezegden, terwijl zij die woorden in feite nooit uit haar mond heeft gehoord (*ibid.*, p. 7, 8 en 11). Ook tweede verzoekster verklaarde dat de moeder van de vriend van eerste verzoekster besloten heeft dat er geen contact meer mocht zijn tussen eerste verzoekster en haar zoon, zich daarbij louter baserend op het feit dat de vriend van eerste verzoekster geen contact meer heeft opgenomen met eerste verzoekster en dat hij niet meer heeft geantwoord wanneer eerste verzoekster hem probeerde te bellen (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Nog daargelaten de vaststelling dat eerste verzoekster zelf beweert dat zij haar vriend nooit meer heeft gebeld sinds zij hem op 30 maart 2019 heeft ingelicht over de gebeurtenissen en evenmin contact met hem heeft opgenomen via mail, is het duidelijk dat zowel zij als haar moeder louter veronderstellen dat de moeder van C. niet wil dat haar zoon en eerste verzoekster nog contact hebben met elkaar. Dat de moeder van C. hen dit ook daadwerkelijk zou hebben verboden blijkt nergens uit hun verklaringen. Aldus blijven verzoekende partijen in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor het feit dat er sinds de dag van de feiten geen enkel contact meer is geweest tussen eerste verzoekster en haar vriend.

Ten vierde dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partijen over hun precieze vrees inconsistent zijn met hun relaas. Dit wordt door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster als volgt toegelicht:

“Zo moesten jullie van de bende onmiddellijk vertrekken uit de kolonie. Dat was de eis die ze jullie oplegden en jullie hebben onmiddellijk gehoorzaamd (CGVS (...) p. 6). Gevraagd waarom jullie uiteindelijk het land hebben verlaten zegt u dat dit was vanwege de doodsbedreiging (CGVS, p. 17). U verklaart vervolgens dat ze tegen uw moeder hadden gezegd dat het hun plan was om jullie te vermoorden (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gewezen op de vaststelling dat ze jullie niet dood wilden, maar enkel wilden dat jullie vertrokken uit de wijk, antwoordt u dat dat helemaal niet zo is. U zegt dat ze niet alleen wilden dat jullie daar weg gingen, maar dat als ze zeggen dat ze u gaan doden dat ze dat ook doen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd te verduidelijken wat de bendeleden exact tegen uw moeder hebben gezegd, zegt u dat de bendeleden zeiden dat ze jullie weg wilden uit de kolonie en dat ze het risico niet zouden nemen dat jullie over hen zouden spreken tegen anderen. Wanneer u nogmaals wordt gewezen op het feit dat hieruit niet blijkt dat ze jullie willen vermoorden, antwoordt u met een vraag: ‘Hoe niet, toch wel?’, zonder enige specifieke verduidelijking. Wanneer u voor een tweede keer wordt gezegd dat ze toch enkel wilden dat jullie vertrokken, antwoordt u ontwijkend en naast de kwestie en zegt u dat de bendeleden ervoor wilden zorgen dat u geen enkele informatie zou doorspelen naar politieagente O. (...) (CGVS p. 17).

In dit verband dient als eerste te worden opgemerkt dat het feit dat ze jullie dan 25 minuten later zonder meer hebben laten gaan, niet strookt met een intentie tot moord. Jullie zijn bij het verlaten van jullie huis namelijk niemand meer tegengekomen huis en zijn zonder enige verdere problemen kunnen vertrekken uit jullie wijk (CGVS p. 18). Dit ondanks dat er overal benedeleden aanwezig zijn in uw wijk en ondanks dat uw moeder verklaart dat er aan iedere pasaje een bendelid zit en dat zij jullie hebben zien vertrekken (CGVS p. 20).

Er zijn voorts geen andere aanwijzingen die op een intentie tot moord wijzen. Ondanks dat Santa Tecla inderdaad een eindje verder gelegen is van Altavista, hebben de benedeleden in kwestie jullie op geen enkele manier meer benaderd gedurende de twee maanden dat jullie daar woonden. Gezien de bedreigingen van de benedeleden, kan gesteld worden dat de rest van uw familie even veel gevaar liep als u zelf. Er werd namelijk geen onderscheid gemaakt tussen wat ze van wie eisten: Jullie dienden allemaal weg te gaan uit de kolonie. In dit opzicht dient dan ook te worden benadrukt dat uw moeder en zus N. (...), evenals uw zus D. (...) nog steeds naar hun werk gingen gedurende twee maanden en nooit meer last hebben ondervonden van deze benedeleden (CGVS p. 6 E. (...)). Uw moeder verklaarde eerder dat de benedeleden jullie hadden laten weten dat ze wisten waar jullie werkten en studeerden. Indien zij jullie werkelijk kwaad hadden willen toebrengen, hadden zij dit ook kunnen doen. Het feit dat zij op geen enkele manier meer contact hebben gezocht met niemand van jullie familie, wijst met andere woorden niet op het bestaan van een reëel risico om vermoord te worden door de benedeleden in kwestie.

In dit verband dient eveneens te worden toegelicht dat noch uw zus D. (...), noch uw broer J. (...), noch de partner van N. (...), ooit nog problemen hebben ondervonden met benedeleden ondanks het feit dat zij gedurende ongeveer een jaar sinds het incident allen nog in El Salvador wonen. U verklaart slechts vaag dat het niet zo goed gaat met hen omdat zij in een onregelmatige situatie zitten. U zegt dat omwille van alles dat gebeurd is, het niet goed gaat met hen en dat het onveilig is voor hen. Wanneer u echter concreet wordt gevraagd of zij nog iets hebben meegemaakt, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 6).

Wanneer u, gelet op het feit dat zij geen problemen hebben gekend, wordt gevraagd naar de woonsituatie van J. (...), verklaart u dat hij samen met uw zus in Santa Tecla woont. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat J. (...) daar wel is kunnen blijven wonen – terwijl jullie zich verplicht voelden te vertrekken –, antwoordt u dat J. (...) regelmatig van slaapplek verandert (CGVS p. 14 en 15). Hij hanteert een beurtrol waarbij hij afwisselend verblijft bij uw zus, bij een vriend van hem die in een privaat gedeelte in Santa Tecla woont of op zijn werk (CGVS p. 15). Het is vreemd dat u eerst verklaart dat J. (...) in Santa Tecla woont met uw zus, en pas achteraf wanneer u verder om uitleg wordt gevraagd, uitlegt dat hij eigenlijk drie verschillende woonplekken heeft, waaronder niet één vaste."

Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en deugdelijk en pertinent zijn, en daargelaten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, maken verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees om door de bende 18 te worden vermoord niet aannemelijk. Waar zij opmerken dat de bedreigingen gericht waren tegen eerste verzoekster en haar inwonende familieleden en dat zij het bevel kregen om de wijk te verlaten, gaan zij eraan voorbij dat blijkens hun verklaringen ook J., een van de broers van eerste verzoekster, op hun adres woonde, hoewel hij niet thuis zou zijn geweest op het moment van de feiten. Verzoekende partijen betwisten niet dat J. geen problemen meer heeft ondervonden met de benedeleden ondanks het feit dat hij na de gebeurtenissen van 30 maart 2019 in El Salvador is blijven wonen. Zij betwisten evenmin dat waar eerste verzoekster initieel zonder meer verklaarde dat J. sindsdien bij haar zus in Santa Tecla woont, zij haar verklaring achteraf aanpaste door te stellen dat J. vaak van verblijfplaats verandert en behalve bij haar zus ook soms op zijn werk en bij een vriend blijft slapen. Gelet op de verklaring van tweede verzoekster dat de benedeleden wisten waar iedereen werkte of studeerde (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), kan dit niet verklaren waarom J. geen problemen meer heeft gekend indien de benedeleden er daadwerkelijk op uit zouden zijn om verzoekende partijen niet alleen uit hun huis te verdrijven maar hen ook te vermoorden, zoals zij voorhouden. Dat de partner van derde verzoekster, die ook aanwezig zou zijn geweest in het huis op het moment van de feiten, omwille van een ontsteking in zijn onderbeen al meer dan een jaar in het ziekenhuis ligt, is een loutere bewering die verzoekende partijen op geen enkele wijze staven. Verzoekende partijen blijven in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar El Salvador het risico lopen om door de bende 18 te worden vermoord.

Ter terechtzitting haalt derde verzoekster aan dat haar partner in februari 2020, na haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, door de bende 18 werd aangevallen in het ziekenhuis en dat ook haar broer werd bedreigd. Zij stelt dat dit niet werd aangehaald in het verzoekschrift omdat hier geen bewijzen van kunnen worden voorgelegd aangezien niemand wil praten. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoekende partijen van deze feiten niet eerder melding hebben gemaakt louter en alleen omdat zij deze niet kunnen bewijzen. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen ook met betrekking tot de door

hen voorgehouden gebeurtenissen van 30 maart 2019 geen enkel stavingstuk hebben neergelegd. Deze uitleg mist bijgevolg elke overtuigingskracht.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet zijn ingegeven door politieke motieven *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekende partijen niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wensen aan te tonen.

Verzoekende partijen hebben geen documenten neergelegd die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande appreciatie van hun vluchtmotieven. De paspoorten en identiteitskaarten die zij neerlegden hebben betrekking op hun identiteit en herkomst, welke elementen *in casu* niet ter discussie staan. Ook de door eerste verzoekster neergelegde documenten in verband met haar werk in El Salvador hebben geen betrekking op de kern van haar relaas. De door tweede verzoekster voorgelegde foto's en Facebookprofielen van bendeleden, kaart van haar wijk en krantenartikelen met algemene informatie zijn evenmin van aard om de door haar voorgehouden problemen aan te tonen. Wat betreft het door verzoeker neergelegde verslag van een huisartsenpraktijk, waarin staat dat hij behandeld zou zijn geweest voor schizofrenie maar dat hij zelf deze behandeling staakte, en de brief van deze huisartsenpraktijk aan het OCMW, wordt in de vierde bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd: *“U werd medicatie voorgeschreven maar u wil deze niet nemen. Uw zus haalt aan dat er problemen met u waren vanwege uw psychiatrische aandoening. Vijf dagen voor jullie vertrek zou u nog gevochten hebben met J. (...) en gedreigd hem te vermoorden. Uw zus had schrik dat u haar ook zou slaan (CGVS, p. 14). Echter, uw haalt zelf geen psychiatrische problemen aan als een reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador (CGVS (...), p. 14). Ook uw familie haalt dit aan als reden waarom zij niet kunnen terugkeren naar E Salvador wanneer hen gevraagd wordt naar andere problemen in El Salvador behalve de bedreigingen van de bende 18 (CGVS, p. 21, CGVS (...), p. 21 en CGVS (...), p. 12). Nergens uit jullie verklaringen blijkt voorts dat u geen behandeling zou kunnen verkrijgen. Uit het medisch verslag blijkt dat u behandeling kreeg maar dit zelf heeft stopgezet.”* Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ook deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij

nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, wat eerste verzoekster, tweede verzoekster en verzoeker ook hebben gedaan, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN